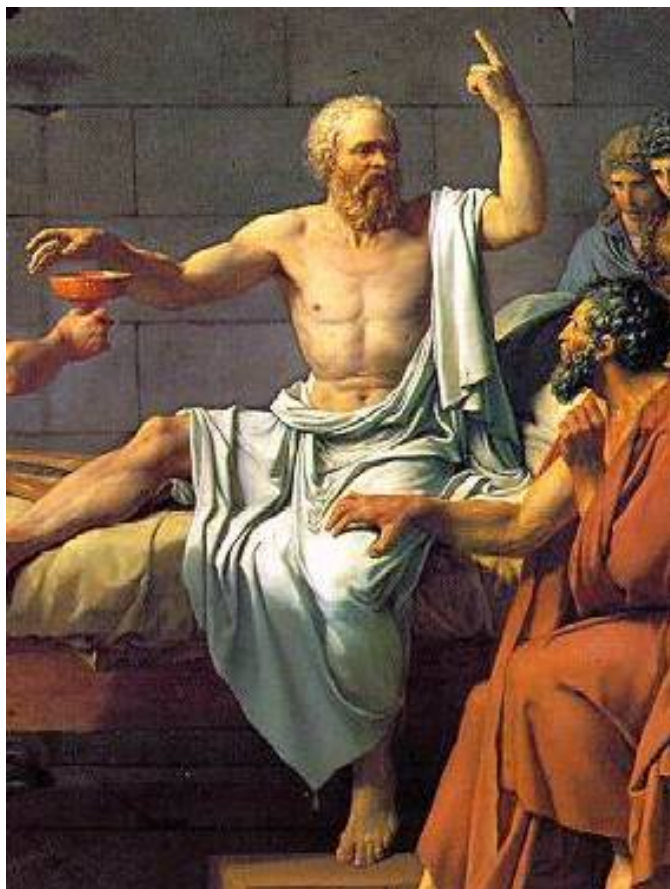

T.S. Eliot se declara clasic în literatură, monarhist în politică, anglican în religie. Nu sunt deloc cele mai rele alegeri pentru un occidental, însă ceea ce merită remarcat în cazul de față este, în primul rând, onestitatea și consistența opțiunilor. Știm măcar cu cine avem de-a face și putem evalua personajul după măsura principiilor avansate.

Astăzi, principiile, nu se află la mare căutare, iar oamenii preferă să eludeze categoriile prea tari, care ar suna cumva dogmatic, chiar și atunci când este vorba de formule autocontradictorii precum “progresivist”, “pragmatist” sau “relativist”. Ceea ce contează, se pare, este imperativul faptelor și sentimentelor, întotdeauna mai urgent și mai important decât orice justificare apriori sau orice metafizică asumată.

Bineînțeles că în realitate nu este posibilă o evadare de sub domnia categoriilor și a principiilor, iar dezbaterea din jurul acestora este în fond singura care contează. (Nu degeaba vorbesc pe atât de multe pagini personajele lui Dostoievski). Cei care pretind altfel, se amăgesc sau mai degrabă sunt amăgiți pentru că, în esență, suntem cu toții prizonierii unui anumit mod de vedea lucrurile, ai unui “vis metafizic”. Drept urmare, lumea și faptele nu sunt altceva decât o consecință a acestui vis, fapt prins de Chesterton în butada sa despre legătura dintre crezul de la Niceea și vânzătorii de cârnați.

După cum au observat foarte mulți istorici, disputele filozofice din trecut reprezentau o chestiune de viață și de moarte, nu în sensul în care era angrenată vreo ambiție prostească, ci în acela în care oamenii percepeau relevanța concretă pentru viața de zi cu zi, dar și pentru cea veșnică a rezolvării unor probleme metafizice.

În Apus, de pildă, remarcă Richard Weaver, chestiunea numărului de înger care pot sta pe vârful unui ac, citată frecvent ca exemplu de oțiozitate scolastică, avea ramificații nenumărate, iar oamenii vremii erau conștienți că, fără un acord în aceste dispute generale, nu poate exista unitate în treburile practice. În Răsărit, situația era similară din punct de vedere al angajamentului existențial-intelectual, iar crizele Imperiului Bizantin au fost de foarte multe ori legate de controverse hristologice, care pentru cei mai mulți moderni sunt pur și simplu incomprehensibile, deși nu neapărat la nivel rațional.

Acum, credințele oamenilor nu mai contează deloc, cel puțin câtă vreme nu e niciuna care să fie luată foarte în serios. De pildă, programul multiculturalismului avansat la nivel global se bazează tocmai pe ideea că în fond idealurile cele mai profunde ale oamenilor sunt toate o apă și un pământ. În cazul acesta particular, dar nu numai, proiectul nu are șanse de reușită decât prin reducerea tuturor credințelor la numitorul comun, adică prin egalizarea la zero.

Deloc surprinzător, adversarii ordinii naturale, noii barbari, sunt conștienți că singurele lucruri care contează cu adevărat sunt primele principii, toate celelalte fiind accesorii și consecințe. Iar acest lucru se verifică în toate instituțiile tradiționale sau informale. De pildă, putem observa degradarea graduală a principiilor la nivelul Bisericii Ortodoxe, unde cuvântul de ordine pare a fi ecumenismul, la care se adaugă pentru culoare și substanță în contra Tradiției mici retușuri (vezi eliminarea recentă a citirii moliftelor Sf. Vasile la început și sfârșit de an) ori subtile adăugiri tehnologice. După cum e și firesc, odată cu adeziunea la programul ecumenismului, toate celelalte vin firesc, și nu e de mirare că lucrurile arată astfel.

Concluzia intermediară ar fi că atunci când principiile devin neclare, uitate sau "demodate", tranziția către forme sociale opresive sau stiluri de viață pernicioase rezultă firesc, deoarece indivizii își pierd pe termen mediu și lung orice posibilitate de raționalitate care să le facă inteligibilă realitatea, fiind candidații ideali pentru ferma animalelor.

Drept urmare, singura șansă de a restaura, în ultimă instanță, firescul vieții și de a amâna

căderea în bestialitate o reprezintă reîntoarcerea la metafizică, la tradiția principiilor prime, la izvoarele neîntrerupte ale Tradiției.

Însă această pledoarie pentru reabilitarea metafizicii nu trebuie să facă pierdută nici persoana și nici misterul istoriei, după cum ne învață viața Sfântului Bonifatie sau distincțiile mai subtile precum cea între [Augustin](#) și [augustinism](#).

“..Dar, si in vremea vietuirii sale, cea cu iubire de patima, macar ca slujea pacatului, Bonifatie avea si parti bune, ca era milostiv si iubitor de straini si da cu dragoste celor lipsiti si i se frangea inima si i se facea mila de nevoile oamenilor, ca n-astepta sa fie rugat ca sa vina in ajutor; asemenea si stapana lui era milostiva si iubea pe mucenici. Si, fiindca adeseori suspinau catre Dumnezeu pentru pacatele lor, Domnul nu i-a lasat mai mult sa se intineze, cu pacatele lor cele necurate, ci a randuit o spalare de intinarile lor.

Deci, intr-una din zile, stapana a zis lui Bonifatie: "Mergi in Rasarit, unde marturisesc Sfintii, si-mi ada moaste de Mucenici, ca sa le avem de ajutor si de sufleteasca mantuire." Iar Bonifatie, raspunzand, a zis: "De vor aduce moastele mele le vei primi oare?" Iar ea a ras, zicandu-i: "Betivule..."